

hledávce okresní nemocenské pokladny v Hrotovicích, nejsou nesporny a pokladna tato je popírá jak co do výše, tak i co do správnosti. Kompensando uplatňované pohledávky E. D. zakládají se však na titulu soukromoprávním a politické úřady nejsou příslušny rozhodovati spory o nich. Nejsou tedy pohledávky ty způsobilé ke kompensaci, kterou by nárok okresní nemocenské pokladny v Hrotovicích mohl býti prohlášen zaniklým, a proto bylo tuto námitku E. D. odmítnouti. Stížnost navrhuující zrušení naříkaného rozhodnutí, pokud neuznalo možnosti kompensace protipohledávky stěžovatelovy s vykonatelnou pohledávkou pokladny, uplatňuje, že jde o pohledávky vzájemné, správné a stejnorodé (§ 1438 o. z. o.). O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Z naříkaného rozhodnutí nelze vyvoditi, že by úřad byl vyloučil kompensaci s protipohledávkou stěžovatelovou z důvodu, že jde o pohledávku soukromoprávní a že takovou pohledávku s pohledávkou veřejnoprávní kompenzovati nelze. Žalovaný úřad omezil se na výrok, že žádaná kompensace jest vyloučena proto, poněvadž protipohledávka stěžovatelova jest sporná a politický úřad není povolán o její správnosti rozhodovati. Úřadu bylo třeba přisvědčiti. Není na sporu, že protipohledávku, o kterou tu jde, stěžovatel uplatňuje z titulu soukromoprávního — za povelky poskytnuté nemocným členům pokladny. Protipohledávku tu podle spisů protistrana popřela jak co do správnosti, tak co do výše. Podle §§ 1438 a 1439 o. z. o. nastává kompensace jen, je-li protipohledávka po právu čili správnou; protipohledávku protistranou popřenou nelze však považovati za správnou potud, pokud neuznal příslušný k tomu soud, že jest po právu; že by se tak bylo stalo, stížnost netvrdí a ze spisů neplyne. Jest tedy naříkaný výrok žalovaného úřadu ve shodě se zákonem. Z úvah těchto dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8127/27.)

Ř í z e n í. — Stížnost vytýká především vadnost řízení, již spatřuje v tom, že úřady správní neprovedly stěžovatelkou nabízené průvody a nevyslechly stranu o výsledcích před vydáním rozhodnutí. Výtka ta není důvodna. Ani zákon o pojištění dělníků pro případ nemoci ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., ani pozdější normy jej novelisující nevytknuly úřadu pro řízení ve sporech mezi nemocenskými pokladnami a zaměstnavateli — a o takový spor zde jde — nijaké všeobecné směrnice, zejména nevytyčují požadavek osobního slyšení stran ve věci s předestřením průvodů. Bylo by ovšem podle všeobecných zásad, platných pro řízení správní vadou řízení, a to vadou podstatnou ve smyslu § 6 zákona o správním soudě, kdyby straně nebyl sdělen skutkový podklad rozhodnutí a tak jí byla odňata možnost účinné obrany. To se však v daném případě nestalo. Stěžovatelce byly v rozhodnutích I. a II. stolice sděleny veškeré rozhodné skutkové momenty a dána jí tím příležitost zaujmouti k nim své stanovisko jak po stránce skutkové, tak i po stránce právní, kteréžto příležitosti strana také ve svých opravných prostředcích použila. Svědky stěžovatelkou vedené úřad sice neslyšel, nemusil však tak učiniti, když přednes stěžovatelčin, těmito důkazy opřený, vzal za pravdivý.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. května 1927, č. 9304/27.)

K pojmu domácího dělníka podle § 1, odst. 2 n. z. — Stěžovatelka líčila ve svém odvolání na ministerstvo svůj poměr k M. Č. takto: »Tvrším opětně, že jsem M. Č., která se výrobou rákosového zboží po živnostensku zabývá, dodávala rákos, z něhož mně jmenovaná odváděla hotové zboží v nestejných dobách (podle dřívějšího odvolání dělo se tak obyčejně dvakrát týdně). Proto byla placena od kusu při převzetí zboží.« Na tomto přednesení a na nesporném faktu, že poměr tento trval od 17. července do 8. září 1923 a že Č. v době té dodávala rákosové výrobky jedině stěžovatelce, vybudováno jest naříkané rozhodnutí. Hodnotě zmíněnou činnost žalovaný úřad usoudil, že jde